

Pesti utca

Éjszaka van. A Belváros teljesen kihalt. Csak itt-ott ódalog a fal mellett egy-egy magányos éjszakai vándor. Egyszerre megtorpanunk. Egyik bolthelyiség redőnyeit feltolták, ajtaja tárva-nyitva, ragyogó fényesség szüremlik ki az úttestre. A bolt előtt áruval megrakott gépszekér várakozik.

– Betörők járnak a boltban – villan át agyunkon.

Szívünk hevesen dobog, tekintetünkkel rendőrt keresünk, s képzeletben erősen kiszínezve, előre végigéljük az izgalmas éjszakai kalandot. Titokban örülünk is a felfedezésnek. A hálás kereskedő vagy a hálás biztosító társaság bizonyára nem feledkezik meg majd rólunk.

Óvatosan a bolt elé lopakodunk.

Legnagyobb meglepetésünkre azonban itt nem betörők, hanem segítők szorgoskodnak, s nem viszik, hanem hozzák az árut.

Ezen a éjszakán költözködött át a kereskedő egyik bolthelyiségéből a másikba, hogy egyetlen napot se veszítsen. Most rakják helyre a holmit, s írják a csalogató új árakat. Az üres helyiség varázsszóra megtelik áruval.

Bemegyünk. Egy inget kérünk. Nem adnak. Reggel nyolc előtt tilos árusítani.

Megvárjuk a reggelt. Kíváncsiak vagyunk, ki jön be elsőül, és mit vásárol. Nyolc órát harangoznak.

Elsőül egy cselédlány jön be. Húszpengőst akarna váltani. Majd egy idősebb úriasszony egyetlen kemény gallért akar venni a fiának.

A segítők s a boltos ijedten néznek egymásra. Nem adnak. Az ilyenféle boltokban ugyanis az a babona járja, hogy elsőül egy pár fekete harisnyát kell eladni, akkor szerencséjük lesz, és jól fog kelni az áru.

Kirakják a hölgy elé a fekete harisnyákat. Könnyörgő pillantásokat vetnek rá, körülfogják, kínálják.

Bizonyos, hogy nem megy el innen egy pár fekete harisnya nélkül.

– De hát nem divatos a fekete harisnya –, sopánkodik a hölgy.

Az ár azonban olyan csábító, s hátha valami haláleset lesz a közeljövőben a családban, sohase lehet tudni. Végül is potom pénzen megveszi a babonás fekete harisnyát.

Még örül is, hogy olcsón vásárolt. A kereskedő pedig boldog, hogy most már biztosan jól fog menni a boltja.

•

Az utcán két ember beszélget egymással. Valami végtelennek tetsző üzleti elszámolásról van szó. Sehogy sem bírnak megegyezni. Végül is hevesen vitatkozva megállnak egy hatalmas, sárgára festett ház előtt. Egyik írót kap elő, a falnak fordul, s hirtelen számsorokat ír a falra, összead, kivon, majd diadalmasan mutatja a végösszeget társának. A házfalat használta papírosnak.

•

– A katonák rosszak – mondogatták a gyermeknek. – Csak a tűzoltók a jók, a tűzoltók a szépek és hasznosak, csak a tűzoltókat szabad szeretni.

Egy délelőtt, amikor katonazene csinnadrattázott a ház előtt, a bezárt szobában így sóhajtott föl a gyermek:

– Bárcsak kigyulladna a ház, hogy legalább a tűzoltókat láthatnám, ha már a katonákat nem szabad.

1932. augusztus 24., szerda, 6. old.

Pesti utca

Egyik ismert szavalószínészünk beállít a látszerészhez. Szemüveget akar vásárolni. Egy idő óta olvasás közben összefolynak előtte a betűk, hamar fárad a szeme, hát elhatározta, hogy ő is beáll azok sorába, akik fölteszik orruk nyergébe az öregedés jelképét, a pápaszemet. A látszerész, hogy kipróbálja a szem gyöngülésének fokát, próbaolvasást végeztet vele, üveg nélkül. Apró bolhabetűs szöveget tart a szeme elé. A színész a könyvbe néz, majd hadarni kezdi a szöveget:

„Felhőbe hanyatlott a drégeli rom,
Rá visszasüt a nap, ádáz tusa napja ...”
A látszerész elámul.